

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 67: Forslag til lov om ændring af lov om Lønmodtagernes Garantifond. (Omlægning af finansieringen af Lønmodtagernes Garantifond). Af arbejdsministeren (Ove Hygum). (Fremsat 27/10 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Hækkerup (S):

Lønmodtagernes Garantifond sikrer lønmodtagerne i tilfælde af arbejdsgiverens konkurs. Der er således tale om en forsikringsordning. I Socialdemokratiet finder vi det afgørende, at lønmodtagere er sikret også i det tilfælde, at virksomheden går nedenunder og hjem.

Det nye ved dette forslag er, at Lønmodtagernes Garantifond fra næste år finansieres af bidrag fra de private arbejdsgivere frem for som nu af staten. For os er det rigtigt, at det er de private arbejdsgivere. Det er jo dem, der kan gå konkurs, der skal betale forsikringspræmien til Lønmodtagernes Garantifond. Det er ikke staten og dermed skatteyderne, der skal betale den forsikringspræmie.

Det er den ene del af dette lovforslag: princippet om, hvem der skal finansiere Lønmodtagernes Garantifond, og det princip, det nye princip, har fuldt ud vores støtte.

Den anden del af dette forslag er, at det jo er en del af den samlede finanslov for næste år. Det er simpelt hen en del af den samlede fordeling af ansvaret for, hvordan det skal hænge sammen sådan rent økonomisk også fremover her til lands. Det ansvar kan intet parti løbe fra. Det kan så være, at opskriften på, hvordan det skal hænge sammen, er forskellig fra parti til parti. Det må afgøres i forhandlingerne.

Men jeg vil gerne allerede nu gøre det helt klart, at vi i Socialdemokratiet mener, det er muligt både at have en rimelig og solidarisk finansiering af velfærdssamfundet, herunder også for arbejdsgiverne, og fortsat have et dynamisk og konkurrencedygtigt erhvervsliv. På den baggrund skal jeg anbefale forslaget til vedtagelse.

Kristian Jensen (V):

Da Venstres ordfører, hr. Jens Vibjerg, ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne sige følgende:

Gang på gang fremsætter regeringen forslag, der vil flytte økonomiske byrder fra staten over på det erhvervsliv, som i forvejen er belemret med en lang række konkurrenceforvridende skatter og afgifter. Det her forslag er ingen undtagelse. Her har vi igen et lovforslag, der kun har det ene formål at lægge nye byrder over på erhvervslivet.

I Venstre er vi af den opfattelse, at et sundt og konkurrencedygtigt erhvervsliv er en væsentlig forudsætning for, at vi i Danmark kan sikre beskæftigelsen, øge valutaindtjeningen og altså i det hele taget sikre levevilkårene i Danmark. Derfor er vi skeptiske, når regeringen gang på gang fremsætter lovforslag, der på den ene eller den anden måde skubber nye økonomiske og administrative byrder over på erhvervslivet.

Såfremt lovforslaget vedtages, vil der være tale om en ekstraregning til erhvervslivet på 165 mio. kr. For Venstre er det vigtigt at slå fast, at lovforslaget altså ikke er et spørgsmål om at genindføre arbejdsgeberbidraget. Arbejdsgiverne betaler allerede i dag lønsumsafgift og tillægsmoms, som netop benyttes til finansieringen af Lønmodtagernes Garantifond.

Frem til finansloven for 1998 fremgik arbejdsgebernes bidrag direkte af finansloven som bidrag fra arbejdsgivere. Formuleringen blev imidlertid pillet ud af finansloven for indeværende år, dog uden at der skete nogen form for ændringer i forbindelse med finansieringen af Lønmodtagernes Garantifond.

Ikke nok med at lovforslaget er en ekstraregning til erhvervslivet, forslaget betyder også, at staten lægger beslag på den reservefond, som Lønmodtagernes Garantifond har sparet op, og som ifølge bemærkningerne udgør ca. 150 mio. kr. Ved omlægning af finansieringen af Lønmodtagernes Garantifond i 1988 lovede man, at Folketinget skulle drøfte sagen igen om

tilbagelevering af reservefonden, hvis man på ny ville indføre den direkte arbejdsgiverbetaling, men det har arbejdsministeren åbenbart overset.

Så tilbyder arbejdsministeren nu Lønmodtagernes Garantifond i stedet for de godt 150 mio., han inddrager, den sølle trøst, at staten vil stille en garanti, såfremt Garantifonden i perioder skulle få problemer med manglende likvide midler. I stedet for gang på gang at fremlægge nye tiltag, der øger erhvervslivets udgifter og administrative byrder, ville det klæde regeringen, hvis dens ministre lidt oftere ville beskæftige sig med, hvordan regeringen kan give erhvervslivet – som jo også er den helt væsentlige kilde i forbindelse med finansieringen af den danske velfærdsstat – bedre arbejdsvilkår.

Hver eneste gang Folketinget vedtager et af regeringens forslag, der pålægger erhvervslivet endnu en række byrder, er det både et slag mod den danske konkurrenceevne og et slag mod de danske virksomheders lyst og mulighed for at investere og dermed skabe nye arbejdspladser.

Det lovforslag, vi behandler i dag, vil ud over de administrative omkostninger, som jo rammer de små virksomheder hårdt, koste erhvervslivet omkring 165 mio. kr. årlig. Forslaget er derfor endnu en forværring af den danske konkurrenceevne og dermed en form for arbejdsmarkedspolitik, som Venstre har svært ved at se det fornuftige i.

Så vil Venstre i stedet for opfordre arbejdsministeren til at finde en ny plade, der ikke hele tiden kører i den samme rille: Nye afgifter, nye byrder, nye afgifter, nye byrder. Hvis ministeren ikke kan finde en ny plade, skal vi gerne hjælpe ham med det gennem Venstres finanslovoplæg.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Gennemføres arbejdsministerens lovforslag, kommer arbejdsgiverne til at dække udgifterne til Lønmodtagernes Garantifond to gange, dels i form af tillægsmoms eller lønsumsafgift, sådan som det blev besluttet ved det store forlig i 1987 mellem den daværende regering og Socialdemokratiet, dels ved dette forslags direkte arbejdsgiverbetaling.

Sådan vil altså den socialdemokratiske regering behandle dansk erhvervsliv, som i forvejen har problemer med konkurrenceevnen både på hjemmemarkedet og på eksportmarkederne. Og hertil kommer så, at regeringen med gennemførelse af dette forslag foretager en egentlig

konfiskation af den arbejdsgiverbetalte reservefond på ca. 150 mio. kr., som eksisterede i 1987, og som staten i 1988 kunne trække på, før det blev nødvendigt med statslige bidrag til fonden.

At gennemføre regeringens forslag vil ikke alene være frækt, det vil også være uklogt. Om ganske få måneder skal parterne på arbejdsmarkedet afslutte forhandlingerne om nye overenskomster. Det er vist ingen hemmelighed, at der vil blive tale om et særdeles vanskeligt forhandlingsforløb, som meget let kan ende med sammenbrud i stedet for enighed. Og det kan blive endda meget dyrt for det danske samfund.

Regeringens finanslovsforslag for næste år indeholder økonomiske merbelastninger for erhvervslivet for milliardbeløb, og dette forslag her alene belaster erhvervene med ca. 165 mio. kr. Det er en ubestridelig kendsgerning, at hver gang regeringen belaster erhvervslivet, gør man det vanskeligere at blive enige om nye overenskomster. Den samfundsøkonomiske ramme, som man har til rådighed for lønstigninger eller andre goder for lønmodtagerne, bliver tilsvarende snævrere. Derfor afviser Det Konservative Folkeparti lovforslaget.

Ole Sohn (SF):

Forslaget her hedder: »Lov om ændring af lov om Lønmodtagernes Garantifond« og så står der i parentes »Omlægning af finansieringen af Lønmodtagernes Garantifond«. Man kunne måske sige det på den måde, at man vender tilbage til udgangspunktet, hvor det oprindeligt var en arbejdsgiverfinansieret ordning.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om forslaget her, for det er jo åbenlyst, at det er et forslag, som indgår i de igangværende finanslovforhandlinger, og derfor vil jeg nøjes med at sige, at vi er positive over for det, men vi vil lade det indgå i en helhed, afhængigt af, hvordan det går i finanslovforhandlingerne.

Det, der jo altid er væsentligt, når man diskuterer, både lovforslaget her, men også de bagvedliggende økonomiske fordelinger i forbindelse med finansloven, er, at hvis man vil ind og være med til at løse landets økonomiske problemer, må man jo ikke alene deltage i det gode, det dér med at bruge penge – og jeg har meget forståelse for og erfaring for i de her forhandlinger, at specielt Venstre og De Konservative er udmærkede brugere, kommer med gode ideer til, hvad man kan bruge pengene til – men på et eller andet tidspunkt i forhandlingerne

kommer vi jo dertil, at vi også skal finde en eller anden form for finansiering, og derfor må det her forslag indgå i en større helhed. Derfor skal jeg nøjes med at sige, at vi vil se positivt på det. Men vores endelige stillingtagen vil afhænge af de igangværende finanslovforhandlinger.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, det er blot for at bringe orden i argumenterne. Hr. Ole Sohn sagde, at med dette forslag vendte man tilbage til udgangspunktet. Må jeg gøre opmærksom på, at udgangspunktet ikke kun var arbejdsgiverfinansierede bidrag til Lønmodtagernes Garantifond. Udgangspunktet var også en momssats på 22 pct.

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Sohn, når han nu mener, man vender tilbage til udgangspunktet, om han har set et forslag fra regeringen om at nedsætte momsen til 22 pct.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Når hr. Ole Sohn fra den her talerstol kommer med postulatet om, at Venstre og De Konservative altid er med, når pengene skal bruges, men aldrig når de skal finansieres, vil jeg blot henvende hr. Ole Sohns opmærksomhed på to gode forslag til ændringer af den fremlagte finanslov, som henholdsvis Det Konservative Folkeparti og Venstre har fremlagt, hvor der er påvist en lang række besparelsesområder, der ikke nødvendigvis blot er regeringens sædvanlige kværn om nye afgifter, nye skatter, nye byrder på erhvervslivet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Vi er meget optaget af at etablere rammerne, gode rammer for et driftigt erhvervsliv, men erhvervslivet indgår jo i samfundet på lige fod – havde jeg nær sagt – med alle andre borgere i det her samfund. Vi skal have tingene til at hænge sammen, og det indebærer naturligvis, at når man er i gang med en finanslovforhandling, skal indtægter og udgifter balancere, og det har vi alle sammen et ansvar for. Og SF har en lang række forslag, som koster penge; vi vil gerne forbedre velfærden og forbedre servicen og forbedre rammerne både for erhvervslivet og for forbrugere. Det koster penge, og så er det klart, at så har vi også et ansvar for at bidrage til finansieringen.

Det, vi har set i de igangværende finanslovforhandlinger, er jo, at Venstre og De Konservative er lige så ivrige som SF for at finde muligheder for at bruge penge, men har valgt at sige fra, hver eneste gang tingene skal finansieres, og det er klart, det giver selvfølgelig en skævhed i debatten.

Jeg skal lige gøre hr. Knud Erik Kirkegaard opmærksom på, at når man vender tilbage til udgangspunktet, så er det i forbindelse med loven her. Jeg er meget opmærksom på, at momsen er steget siden den tid. Og jeg er meget opmærksom på, at regeringen ikke har fremsat forslag om en nedsættelse af momsen, men hr. Knud Erik Kirkegaard er vel også opmærksom på, hvem det er, der betaler momsen. Det gør brugerne, og ikke mindst dér, lønmodtagerne.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nu ved jeg, at hr. Ole Sohn indimellem beskæftiger sig med faget historie, og derfor er jeg helt sikker på, at hr. Ole Sohn også har kendskab til det forlig, der blev indgået i 1987 med virkning fra 1988, hvor meningen netop var – og dengang var det så ambien, det var før tillægs-momsen – at ganske vist skulle ambien betales, men virksomhederne ville som hovedregel komme til at bære udgiften hertil. Til gengæld fik de så de goder, som vi bl.a. har diskuteret her i dag, nedsættelse af diverse arbejdsgiverbidrag.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Vi kan tage en meget lang historisk debat, og det synes jeg kunne være yderst interessant. Jeg tror, vi skal henlægge den til et andet sted, men jeg vil blot gøre opmærksom på, at fra 1987 og til i dag er der faktisk foregået temmelig meget i samfundet både i forhold til forbrugere og i forhold til virksomhederne, så derfor er det lidt vanskeligt sådan at forestille sig, at man kan skruer tiden så mange år tilbage.

Vi er nødt til at tage udgangspunkt i den virkelighed, vi nu engang lever i.

Mogens Andreassen (DF):

Med dette lovforslag er regeringen på ny på jagt efter de private virksomheder.

Den ændring, der skete i 1987, hvor man lettede virksomhedernes bidrag til Lønmodtagernes Garantifond således, at det blev statsfinansieret, så det ikke var en omkostningsbelastning

for erhvervslivet, jamen da skulle man jo fortsætte den linje, der var lagt på det tidspunkt, og man skulle ikke gå over til at lægge yderligere udgifter over på virksomhederne.

Man ønsker at lægge en udgift til Garantifonden på 165 mio. kr. over på virksomhederne, og det kan jo altså kun opfattes som et regeringsangreb på virksomhederne, som er med til at forringe konkurrenceevnen.

For få dage siden littede regeringen de grønne afgifter med 200 mio. kr., men i samme åndedrag pålagde man virksomhederne at indbetale 270 mio. kr. ekstra til ATP-fonden. Man kan spørge sig selv: Hvad er det, regeringen går efter? Har regeringen slet ikke forstået, at Danmark skal leve af virksomhedernes produktion og eksport? Har regeringen slet ikke forstået, at jo flere afgifter og bidrag man lægger oven på virksomhederne, desto dårligere bliver konkurrenceevnen, så Danmark vil tabe markedsandele i konkurrencen med andre lande?

Hvis regeringen fortsætter med at belaste erhvervslivet på denne måde, vil konsekvensen være tab af arbejdspladser, og jeg mener, at regeringen har bøvlet nok med at få de ledige, vi har nu, ud på arbejdsmarkedet.

Konsekvensen kan også blive, at flere og flere virksomheder ikke længere gider at producere i Danmark, men flytter til mere erhvervsvenlige lande, hvor produktionsomkostningerne og lønningerne er lavere. Det synes jeg regeringen skal tænke lidt over.

Konsekvensen af dette lovforslag er de anførte omkostninger på 165 mio. kr. for virksomhederne, og jeg må spørge arbejdsministeren, om det er regeringens strategi at aflive danske virksomheder? Er det regeringens strategi at øge ledigheden? Eller er det regeringens strategi at tvinge danske virksomheder til at flytte til udlandet?

Vi finder, at regeringens forhandlinger er direkte erhvervsfjendtlige, og må klart afvise at deltage i sådan et korstog.

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Nu spurgte hr. Mogens Andreasen, hvad regeringens strategi var, og regeringens strategi og Socialdemokratiets strategi er helt klar: Det er at sørge for, at vi har en så fornuftig offentlig økonomi som overhovedet muligt, at vi sørger for at afvikle den offentlige gæld sådan at vi, når der bliver flere ældre og lidt færre i den

erhvervsaktive alder, ikke har så store rentebyrder.

Det har vi en god chance for, når der er fremgang i økonomien, og det har der været i de senere år. Det, der bliver det interessante spørgsmål, er for det første: Er man parat til at tage konsekvensen af den gode økonomi og ønsket om en ordentlig offentlig økonomi og sørge for, at man kradser pengene ind, når der er gode tider?

Da er svaret fra vores side helt klart: Det er vi, også selv om det kan betyde, at man bliver upopulær, også selv om det kan betyde, at man lægger sig ud med nogen.

Det næste spørgsmål bliver så: Hvem har man tænkt sig skal betale? Det er jo ikke sådan, at man bare kan sige: Nej, her vil vi heller ikke være med til at kradse penge ind. Så bliver man nødt til at sige, hvis man reelt ønsker en bedre offentlig økonomi: Så har vi tænkt os at tage pengene et andet sted.

Og der mener jeg det ville klæde – selvfølgelig også de borgerlige, men særlig Dansk Folkeparti, hvis man sagde: Jamen vi vil hellere finde de 150 mio. kr. ved at tage dem herfra eller derfra.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Jamen nu er vi jo ikke med i finanslovforhandlingerne, så vi har ikke nogen mulighed for under disse forhandlinger at påvirke noget af det her.

Men det, jeg godt vil spørge hr. Ole Hækkerup om, er, om ikke dette her er en belastning for virksomhederne, som kan medføre, at der kommer flere ledige ud fra arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Hvis man ser på, hvordan forholdene har udviklet sig for det danske erhvervsliv siden 1993, så tror jeg, det er meget, meget vanskeligt på nogen som helst måde at finde belæg for, at den politik, der har været ført, har været en belastning for dansk erhvervsliv. Tværtimod, det er aldrig gået så godt for dansk erhvervsliv, som det er gået fra 1993 og frem til nu.

Drivkraften i det opsving, der har været – og det har været en bevidst politisk prioritering – har været en fremgang i den private beskæftigelse. Så har væksten i den offentlige beskæftigelse fulgt væksten i den private beskæftigelse.

Det har hele vejen igennem været vores klare strategi, og det er selvfølgelig også kun derigennem, at man har opnået den forbedring af de offentlige finanser.

Så synes jeg, at hr. Mogens Andreasen slap lidt let om det ved at sige, at Dansk Folkeparti jo ikke var med i forhandlingerne. Det fritager jo ikke én fra ansvaret til at sige, hvor man i givet fald ellers ville skaffe pengene. Det er jo ikke sådan, at man kan sige: Da vi ikke er med i forhandlingerne, behøver vi ikke at have en mening om spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Jeg vil sige til hr. Ole Hækkerup, at det er uomtvisteligt, at når man lægger afgifter på virksomhederne, så får de ringere konkurrencevilkår.

Og jo større afgifter, jo større skatter osv. man lægger på virksomhederne, desto ringere bliver konkurrenceevnen. Og vi ved jo, der er erhverv, der ikke står så stærkt i eksporten, som de burde gøre. Jeg tror helt sikkert på – og det mener jeg også at hr. Ole Hækkerup burde kunne se – at der kan være tale om, at vi stadig væk får en større tilgang af ledige, end vi har i dag. Og som jeg sagde før: Regeringen har altså besvær nok med at få skaffet dem ud på arbejdsmarkedet.

Så jeg synes, det her helt klart viser, at man er ligeglad, om man gør konkurrenceevnen så ringe, at virksomhederne ikke kan køre med den arbejdskraft, der er på virksomhederne i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Hækkerup (S):

Ja, jeg synes, det er utroligt at høre, at det skulle være forslaget om Lønmodtagernes Garantifond, der skulle ødelægge virksomhedernes konkurrenceevne, så de ikke kan køre.

Sandheden er selvfølgelig, at hvis vi fortsat skal have en nogenlunde rimelig finansiering af det her velfærdssamfund, bliver vi nødt til at dele regningen, og vi bliver nødt til også herunder at lade det private erhvervsliv yde deres bidrag, særlig så meget mere, som at det private erhvervsliv jo også har en masse fordele af velfærdssamfundet. Lad mig herunder bare nævne uddannelse, lad mig nævne et fleksibelt arbejdsmarked, som i allerhøjeste grad er statslige udgifter.

De problemer, som det private erhvervsliv selv er med til at skabe, bl.a. med konkursrisikoen, skal vi naturligvis sørge for at det private erhvervsliv også er med til at finansiere. Hermed får vi en nogenlunde logisk incitamentsstruktur, hvor de, der har ansvaret, også er dem, der betaler. Og det er det, der principielt er godt ved det her forslag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Mogens Andreasen for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreasen (DF):

Jeg fatter ikke, at regeringen ikke kan se, hvad den gør. For der er jo ikke tale om, at dette her er en engangsforeteelse. Vi har jo også set det – jeg tror det var i sidste uge – og vi ved, at der kommer altså flere afgifter på virksomhederne i løbet af ganske kort tid. Det betyder selvfølgelig den forringelse, som jeg peger på, i konkurrenceevnen, og det skaber også en øget arbejdsløshed.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Annie Lunde Hansen som ordfører.

Annie Lunde Hansen (CD):

Da CD's arbejdsmarkedsordfører, fru Susanne Clemensen, ikke kan være til stede i dag, skal jeg på hendes vegne redegøre for CD's holdning.

Vi er i CD principielt enige i synspunktet om, at de, der bruger en ydelse, også er dem, der betaler for den. I dette tilfælde er der tale om, at det offentlige ikke skal betale til Lønmodtagernes Garantifond, når det kun er private virksomheder, der kan gå konkurs.

Når vi i CD alligevel har betænkeligheder ved forslaget, er det, fordi det giver en ekstra udgift for erhvervslivet på 165 mio. kr. Derfor mener vi, at der samtidig burde ses på de samlede belastninger for erhvervslivet. Sagt på en anden måde: Vi har ingen problemer med dette forslag, hvis der findes en form, hvor erhvervslivet samlet set ikke bliver belastet yderligere.

En lille detalje, vi har bemærket i lovforslaget, er dog den høje rente, der tilskrives, hvis der ikke betales rettidigt. Ikke at vi har sympati for dårlige betalere, men vi mener modsat heller ikke, at det offentlige – i dette tilfælde Lønmodtagernes Garantifond – skal kunne opkræve et højere beløb end andre. Den generelle

regel i renteloven er jo den officielle diskonto med et tillæg på 6 procent.

Vi ønsker i CD at lægge dette forslag ind i finanslovforhandlingerne. Derfor tager vi ikke endelig stilling her ved første behandling.

Vibeke Peschardt (RV):

Ja, det er jo lidt morsomt at høre de borgerlige ordførere her. Jeg ved, at specielt Venstre plejer at have en sætning, der lyder noget i retning af, at de, der bestiller musikken også skal betale den, men det gælder åbenbart ikke i situationer som den her.

I Det Radikale Venstre synes vi, det er helt naturligt, at Lønmodtagernes Garantifond nu bliver lagt over på arbejdsgiverne. Det er jo egentlig dér, den hører hjemme, det er dem, der kan gå konkurs. Og man kan sige, at på et tidspunkt, hvor erhvervslivet går aldeles udmærket, jamen så må de også være i stand til selv at klare en belastning på 165 mio. kr., som jo ikke er voldsom.

Dertil kan man jo sige, at sidste gang der blev lavet overenskomster, blev de overenskomster rimeligt dyre, og det, vi har hørt om de overenskomstforhandlinger, der forestår, hvad er det da, lønmodtagerne vil have? Ja, de vil have mere ferie, og de vil antageligt også have mere i løn. Og jeg har hørt arbejdsgivere være ude at sige, at hvis de nu skulle belastes f.eks. med nye VEU-bidrag eller sådan noget som det her, ja, så var der ikke til mere ferie, og måske heller ikke til så meget i løn.

Det er måske samlet set udmærket for den økonomiske politik, at det kommer til at lande på den måde, så vi er tilfredse med det forslag her. Vi synes, det er en udmærket måde at være med til at regulere på.

Keld Albrechtsen (EL):

Da mit partis ordfører desværre er forhindret i at møde frem, skal jeg på Enhedslistens vegne sige, at Enhedslisten kan støtte lovforslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal ikke trække debatten om dette forslag længe ud. Jeg må sige, at isoleret set, så er det jo svært at argumentere imod, at Lønmodtagernes Garantifond skal finansieres af arbejdsgiverne. Men man kan netop ikke se det isoleret, fordi finansloven jo lægger op til en række stramminger, en række belastninger for erhvervslivet, ligesom de har nogle i forvejen, og ligesom de

selvfølgelig også har nogle tilskud på forskellige måder. Så det skal ses i en samlet helhed.

Vi finder, at det her er et indlæg i finanslovforhandlingerne. Vi vil tage det med dér, og vores stilling til forslaget vil være helt afhængig af, hvad vi finder ud af i finanslovforhandlingerne. Så vi kan ikke sige ja til det på nuværende tidspunkt.

Thorkild B. Frandsgaard (FRI):

Lovforslaget om omlægning af finansieringen af Lønmodtagernes Garantifond er ganske enkelt igen et spørgsmål om at lægge en byrde over på det danske erhvervsliv. Man kunne fristes til at sige: Hver uge her i Folketinget sin byrde for det danske erhvervsliv. Ja, man kan ikke lade være med at tænke på somme tider: Er det virkelig regeringens mål at lægge så mange byrder på dansk erhvervsliv, at det skal give op? Men det kan selvfølgelig ikke være rigtigt.

Man hører den ene gang efter den anden, ikke bare i forbindelse med det her lovforslag, men også andre, når det gælder om at lægge byrder på dansk erhvervsliv: Jamen det drejer sig ikke om så meget. I det tilfælde gør det det jo heller ikke, det er kun 165 mio. kr. Men hvor meget kan erhvervslivet holde til, inden det giver op? Ja, man kan fristes til somme tider at huske på det gamle udtryk: Så lang tid det knager, så holder det nok! Det er det, man går efter. Men på et tidspunkt så siger det stop.

De ærede medlemmer, som ikke tror, at dansk erhvervsliv har konkurrenceproblemer, for det forstår jeg, at der er nogle i det her Ting, der ikke forstår, vil jeg opfordre til at tale med nogle af de virksomheder, der har med eksport at gøre. Så tror jeg, man vil få et andet indtryk.

For Frihed 2000 drejer det sig om, at vi skal til at sige stop for flere byrder til erhvervslivet i stedet for at lægge flere på dem, enten det nu drejer sig om store beløb eller mindre beløb. Ellers bliver det et problem inden for en ganske kort årrække, hvordan vi skal finansiere hele vores samfund. For det eneste sted, pengene kan komme fra, er jo erhvervslivet; det tror jeg vi alle er enige om.

Vi kan på det kraftigste kun sige det, som vi mener, nemlig at vi ikke kan være med til det her lovforslag. Men som det har været nævnt, så er det jo noget, man diskuterer i de partier, der i øjeblikket er ved at sammenstrikke en finanslov. Det er noget, vi ikke er med i, så vi kan nok ikke gøre meget, men jeg vil endnu en gang opfordre til – ikke bare i forbindelse med det

her forslag, men måske kommende, for det ser ud til, at der bliver nogle kommende lovforslag om byrder for dansk erhvervsliv – at de ærede medlemmer vil tænke sig om endnu en gang. Under alle omstændigheder stemmer vi nej til det her forslag.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg vil indlede med at sige tak for de kloge bemærkninger, der er kommet fra flere af partierne, nemlig at det her forslag er fremsat som led i forslaget til finanslov for år 2000. Det er jo spørgsmålet at få helheden til at hænge sammen. Derfor er det også kloge meldinger, der er kommet fra flere, nemlig at det her skal ses i en helhed.

En ikke voldsom stor overraskelse har det været at høre fra V og K, at man ikke ser på helheden, men ser isoleret på det enkelte lovforslag. Det ligger jo meget godt i forlængelse af de finanslovforhandlinger, der kører på en række ressortområder i de her dage, hvor der er stor vilje til at udskrive nye regninger, men meget, meget beskeden interesse – en ægte jysk underdrivelse – for at få helheden til at hænge sammen og få udgifterne finansieret.

Jeg kunne godt få lyst at sige ved denne her lejlighed, at når man nu taler om de voldsomme byrder, der pålægges dansk erhvervsliv, så er der jo ingen, der glæder sig over den faktiske udvikling. Alene i år, i de to første kvartaler, har de øvrige arbejdsomkostninger, bortset fra lønnen, bidraget negativt til stigningstakten i de samlede arbejdsomkostninger i størrelsesordenen 0,2 pct. Det synes jeg er ganske væsentligt og en dokumentation for, at også denne regering er optaget af, at erhvervslivets konkurrenceevne er intakt og udvikles positivt.

Der er heller ikke nogen, der i den her forbindelse husker, at arbejdsmarkedsbidraget fra erhvervslivets side fra årsskiftet er en saga blot. En enkelt yderligere bemærkning er den bekymring, der har været fra flere sider over, at det er yderligere administrative byrder til ikke mindst de små virksomheder. Det handler nu om, for lige at få proportionerne på plads, at udgiften skal indføres og justeres i regnskabet én gang årlig. Jeg tvivler på, at det er den administrative byrde, som det kaldes, der fratager én eneste i dansk erhvervsliv lusten til at drive en virksomhed.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 68:

Forslag til lov om ændring af lov om orlov. (Ændret minimumsperiode for afholdelse af børnepasningsorlov for beskæftigede lønmodtagere m.m. samt ophævelse af de udløbne bestemmelser om sabbatorlov).

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).

(Fremsat 27/10 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Regeringen afgav i maj 1998 sin børnefamiliepolitiske redegørelse, der lagde op til en række ændringer i forbindelse med børnepolitik. I redegørelsen blev det endvidere anbefalet at afholde en række drøftelser med arbejdsmarkedets parter om opfølgning på denne redegørelse.

Det mundede bl.a. ud i en rapport, der peger på en række muligheder for forbedringer, herunder det forslag, vi behandler i dag, om ændring af lov om orlov.

Hovedindholdet i det foreliggende forslag er, at det fremover bl.a. bliver muligt at få børnepasningsorlov i ned til 8 uger, altså en ændring fra det nuværende minimum på 13 uger. De foreslåede ændringer afspejler et kompromis mellem to helt modsatte hensyn, der ikke umiddelbart lader sig forene, nemlig på den ene side hensynet til arbejdsmarkedets behov, forstået som at der er det udbud af arbejdskraft, der er behov for, og dernæst det hensyn, der på den anden side skal være og tages til børnefamilierne og den mulighed, de skal have for at være sammen med deres børn uden stress og jag.